

DĚLENO

Jakub Lulek

NULO



<Děleno nulou>

<Jakub Lulek>

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,
v pořadí 118. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © Jakub Lulek

Korektura, redakce a sazba:

Eva Slavíková, Monika Kurucová

Obálka: JPolc_Design

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-89-7 (epub)

978-80-53064-90-3 (PDF)

Anotace

Máloco může být lepší než být mladý, bohatý a bez závazků, nemám pravdu? Mít všechny peníze jenom pro sebe, užívat si volného času podle svého a svádět dámy vlevo vpravo. Není to tak těžké po pár skleničkách drahého pití a svezení v rychlém autě. Člověk nemusí být ani takový krásevec, aby to zabralo v devadesáti procentech případů.

No a pak je z toho pár nocí zábavy a tklivé rozloučení se slovy: „Ještě ti zavolám“, která nikdy nic neznamení. Ona se stydí, že se dala tak lehko a já už mám vyhlédnutou půvabnější náhradu.

Kdo by se v dnešní době zdržoval závazky? Se všemi těmi krizemi a válkami, přivést na takový svět dítě je dost nezodpovědné, ne? Na tyhle věci se myslí až po čtyřicítce, když už začnou biologické hodiny tikat moc nahlas na to abyste je schovali pod peřinu a spali dalších pár let klidně dál. To je moje filozofie. Dámy jsou milé ale nahraditelné. Ještě žádná z nich nebyla dost výjimečná na to, aby mě donutila tenhle názor změnit.

„Občané, přátelé, vlastenci.

Velitel našich ozbrojených sil, generál-major Foltyna, mne informoval, že dnes, v devět hodin a třicet minut, jednotky Rudé armády překročily demilitarizovanou zónu a narušily naši východní hranici, několik kilometrů od obce Petrovce. Byl jsem rovněž informován, že naše armáda je připravena střetnout se s tímto kriminálním a zákeřným útokem, jímž sovětští vůdci znova dokázali, jak málo můžeme věřit jejich slovům a zárukám. S těžkým srdcem, ale s neochvějnou důvěrou v charakter a odvahu našeho českého a slovenského národa tímto apeluji na každého z vás, muže, ženu, chudého, bohatého, starého či mladého, Čecha nebo Slováka.

Jsme národem železné vůle, pevného odhodlaní a bojovného ducha, který plane nejsilněji, když se cesta vpřed zdá tmavá a beznadějná. Tato republika povstala z ruin Rakousko-uherského impéria, pod jehož jhem jsme trpěli tři sta let. Vybojovali jsme si ji vlastní krví a utrpením a náš národ, národ Jana Lucemburského, Jana Žižky a Rastislava Štefánika, se nikdy nezalekl obětí na oltáři svobody. Byl zakalen v ohni nacistického útlaku a světové války a nenechal se obelhat ani zotročit komunistickými zrádci a Stalinovými katy, když se v únoru roku 1948 pokusili nad ním chopit moci. Vykročil mužně a sebevědomě do nové doby a stal se majákem svobody a úspěchu v moři útlaku a hladomoru, kterým krvavé Sovětské impérium zaplavilo Evropu.

Přátelé! Historie po vás nežádá nic menšího, než abyste se zachovali se stejnou rozhodností a odvahou a cílevědomostí jako vaši otcové, dědové a pradědové, abyste vykročili na tutéž temnou a nejistou stezku s plamenem v srdci a zbraní v ruce. Protože víte, stejně jako oni, že svoboda není zadarmo, a pokud povolíte v její obraně jen na okamžik, přijdete o ni navždy. Jsme, abych citoval ministerskou předsedkyni Margaret Thatcher, štítem západní demokracie proti železné pěsti Sovětského komunismu. Naše role je těžká, ale ne osamělá. Neposlouchejte

pochybovače a zrádce, kteří se pokoušejí vzkřísit mýtus Mnichovské zrady, naši spojenci ve Francii a Velké Británii pro nás budou krváčet stejně, jako jsme my krváceli za ně. Naše věrnost a odvaha nebyla zapomenuta. Oči svobodného světa se upírají naším směrem, a my ho nesmíme zklamat.

Vlastenci, lidé nepoddajného českého a slovenského národa! Každý z nás zná svoji povinnost. Svoboda naší země je v ohrožení! Rudé nebezpečí je v pohybu, sovětské hordy se znova pokoušejí připravit nás o naši svobodu! Ale my jim ukážeme, že jediný způsob, jak nás o ni připravit, je vyrvat ji z našich mrtvých rukou. Budeme bojovat na hranicích, budeme bojovat v lesích, budeme bojovat v horách, budeme bojovat na našich rozkvetlých polích i v ulicích měst a nikdy se nevzdáme. A pokud, i když tomu ani na okamžik nevěřím, jako už se stalo v nešťastných letech Hitlerovy světové války, tato země nebo její velká část padne do rukou našich nepřátel, stejně jako tehdy budeme pokračovat v boji, bok po boku s našimi spojenci, dokud Spojené státy americké, se vší vahou své industriální a vojenské kapacity, nepřispěchají na pomoc v našem společném boji proti sovětskému zlu.“

(projev prezidenta Československé republiky,
generálmajora Richarda Svobody, CBE, VC, L.d'H., Řád Bílého lva,
5. listopadu 1983)

Kapitola Jedna

Dorazil jsem, právě když se zábava začínala hezky rozjíždět. U vchodu pokuřovala společnost stálých hostů, vystrojených na lov a otáčejících hlavy po každé sukni, která vstoupila do dveří. Byli tak stálí, že jsem je už znal křestními jmény. Pozdravili jsme se posunkem, ustoupili mi z cesty a já rozrazil dveře. Atmosféru jako obvykle zatěžoval hustý kouř z cigaret a doutníků, hráli Bee Gees a na vyvýšeném pódiu se tančilo jako o závod. Protlačil jsem se k baru, mávnul na volného barmana a objednal si Four Roses do velké sklenice s ledem. Když přede mnou promptně přistála, beze spěchu jsem si připálil.

Nalevo i napravo jsem měl pánskou společnost, ale o dvě místa nalevo se o pult nedbale opírala docela hezká tmavovláška ve třpytivých šatech na ramínka. Vedle ní sedící postarší gentleman by jistě velice ocenil být její společností, ale ona ho víceméně ignorovala. Kouřila dlouhou Virginia Slim a tvářila se málem ospale, jako kdyby jí nevyšlo rande nebo se ukázalo jako totální krach. Pousmál jsem se, znova si zavolal barmana a prohodil: „Ta dáma, ať pije, co pije, řekněte, že je to na mě, ano?“

Začal jsem zlehka a čekal, jak se situace vyvine. Dáma si poručila Baccardi a ani se po mně neohlédla. Nezoufal jsem, napil se rovněž a dal tomu trochu víc času.

Pán po mojí pravici, s oblekem, za který by se nestyděl ani ten nejdražší římský gigolo, se ohlédl a málem spadl ze stoličky, jak se hrnul přivítat právě příchozí zrzku ve tmavozelených večerních šatech. Posunul jsem se tedy na jeho místo a to moje bylo okamžitě plné.

Tmavovláška si objednala ještě jednu sklenici, rozdrtila cigaretu v popelníku a chystala se mi ztratit v davu tanečníků, kteří si potřebovali od tance chvíli odpočinout a doplnit tekutiny. Já si ji ale nenechal uklouznout.

„Můžete si dát i něco ostřejšího, jestli chcete. Nebo si něco objednáme spolu,“ nabídl jsem, když jsem ji dohnal. Až nyní se po mně ohlédl a několik vteřin si mě přeměřovala. Měla zkoumavé černé oči a jemně tvarovaný nos, který se mi moc líbil.

„Tak dobře. Ale na někoho tady čekám, abyste věděl,“ opáčila.

Pokrčil jsem jenom rameny. „Jakmile se objeví, nebudu vás zdržovat. Dělá ale chybu, že vás nechává čekat.“

Lehce se pousmála, což bylo velmi dobré znamení. Vzal jsem ji jemně za paži a nějakým zázrakem nám našel volný stůl. Neměli jsme úplně soukromí, ale na to jsem byl zvyklý.

Měla zajímavé rysy v obličejí a na můj vkus velká ústa. Líbila se mi její postava; ani příliš štíhlá, ani příliš vysoká, tak akorát vyspělá, což její šaty jenom krásně podtrhly. Usmál jsem se na ni v ústřety.

„Budeme chtít tančit, abychom si ukrátili to čekání?“ zeptal jsem se. Zavrtěla hlavou, nasadila mezi rudé rty novou Virginia Slim a já jí připálil.

„Kdepak, určitě ne takhle na veřejnosti. Jenom bych se ztrapnila,“ protáhla.

Já se uchechtl a popíchl ji: „Nevidím tady žádné profesionální tanečnický, je to přece jenom zábava, ne? Nikdo vám tady nedá známku od jedné do deseti.“

Znova se usmála, a nyní přitom ukázala své lehce nerovné bílé zuby.

„A co vy? Jste tady sám, nebo taky na někoho čekáte?“ vypálila zpátky.

Zdlouhavě jsem si připálil vlastní dunhillku a opáčil: „Hledám společnost, abych nebyl za takové romantické noci sám. Možná jsem čekal právě na vás, krásná dámo.“

Zasmála se, nyní už nahlas.

„Copak, máte moc práce se seznámit? Všichni mají poslední dobou moc práce,“ poznamenala.

Přikývl jsem a povzdechl si. „To víte, nějak si musím na svůj volný čas vydělat. Hodiny a hodiny přebírání papírů, ale odměna je o to sladší. Dáme si tedy něco ostřejšího? Co byste řekla nějakému koktejlu?“

„Ráda,“ souhlasila.

Prohodil jsem: „Držte mi místo, jsem hned zpátky,“ a vydal jsem se k baru. Koupil jsem jí mátový julep, více bourbonu, méně sirupu, a sám si dal velký Old Fashioned, méně sirupu. Barman se otáčel a během dvou minut už přede mnou obě sklenice stály. Musel jsem je chránit vlastním tělem, ale spokojenost mojí dámské společnosti za to ve výsledku stála.

„Je to vážná známost? Vdaná nejste, nevidím prstýnek,“ podotkl jsem, když jsem svlažil rty.

Ona se dál usmívala a pokývla hlavou ze strany na stranu: „To nejsem, ale byli jsme domluveni na schůzku. Ráda bych to dodržela.“

„To vás ctí – dáma, která trvá na svém slovu. Ale nechává vás čekat nějak dlouho, nemyslíte?“ poznamenal jsem, ona se rychle rozhlédla a povzddechla si. Já udělal to samé a zachytil, jak se zrzka hrne na parket, se svým ne tak nadšeným partnerem v závěsu. Já bych tak neochotný určitě nebyl.

„Jestli by se neukázal, jsem ochotný ho zastoupit. Máme před sebou celý večer a pak... Mám tady vůz, rychlý a stylový,“ pochlubil jsem se, znova mě zkoumala pohledem, ale já se akorát uvolněně napil drinku. Hrál další hit Bee Gees a já vážně začal tu kapelu nenávidět. Zdálo se, že mají v repertoáru jeden a ten samý song, akorát mění pozice slov „love“ a „baby“, aby každá zněla jedinečně. Doufal jsem, že se hudební výběr v průběhu večera změní, zvláště když stoupající hladina alkoholu značně utlumí pohybové schopnosti méně trénovaných hostů. Pak možná tmavovlásku přesvědčím, aby si zatančila.

A měl jsem pravdu; po desáté hodině začali The Beatles a Bob Marley. Pro tmavovlásku nikdo nepřišel a ona se zatvářila mírně zklamaně. Já toho okamžitě využil a vytáhl ji na parket. Ani se tomu už po několika sklenicích příliš nebránila a nechala mě vzít ji kolem pasu.

„Přece byste nezůstala sama, ne? To by nebyla zdaleka taková zábava,“ pošeptal jsem jí.

Zavrtěla se a polohlasně odvětila: „Jenom na jednu noc? Ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Martin,“ odpověděl jsem.

Ona vydechla: „Eliška,“ a zavěsila se do mě pevněji. Zrzka v zeleném měla obdivuhodnou výdrž a skoro neopustila parket, zato její partner se zdál v posledním tažení. Několikrát nás málem srazila, jak moc byla zaujatá tancem, a musel jsem rovněž uhýbat její ruce s hořící chesterfieldkou, kterou se při tanci divoce rozháněla. Očividně si velice užívala.

O půlnoci na Elišku začínal alkohol doléhat; usmívala se při každém slově, které jsem s ní prohodil. Rozzářila se a líbila se mi o to více, dokonce mi dovolila ji políbit a ujistit se, že její zadeček je právě tak pevný a kulatý, jak vypadal od pohledu. Nespěchal jsem ale a do ničeho ji netlačil. Nemusel jsem, o hodinu později se už moc ráda chtěla svézt v mém rychlém a stylovém voze.

„Pojedeme ke mně, ano? Mám tam pohodlnou postel a ráno ti udělám výbornou snídani,“ sliboval jsem.

Položila mi hlavu na rameno a vydechla: „To je to poslední, na co myslím. Mám hrozný hlad už teď!“

Pomohl jsem jí ze dveří a vedl ji k autu. Neměla nejjistější krok, ale dál se usmívala a její černé oči hravě jiskřily. Naštěstí jsem parkoval hned za rohem, kde se můj zlatý sedan tiskl za boubelatým Roverem P5 a nějak se k němu zezadu ještě vešel masivní, bledě modrý Lincoln Continental s francouzskou poznávačkou. Jeho zavazadelník málem zablokoval vjezd do boční ulice, ale naštěstí to zatím nikomu nevadilo.

Otevřel jsem dveře spolujezdce a pomohl Elišce se usadit a připoutat. Líbali jsme se a ona chtěla, abych se potěšil jejími řadry. Rád bych je osvobodil z jejích šatů hned na místě, ale nedostal jsem k tomu příležitost.

„Ne, já budu řídit, jsem úplně střízlivá, ano? Ani na moje autíčko nesáhneš, na to zapomeň!“ rozkřikl se ženský hlas tak náhle, až jsem se udeřil do rámu dveří. Byla to zase zrzka v zeleném, rázně se potácející po chodníku, se svým pánským doprovodem, snažícím se ji zachytit za rámě. „Jestli se bojíš, tak běž pěšky!“

Zavadila o dveře a přivřela je na mě, když jsem se pokoušel narovnat. Nepřekvapilo mě vlastně, že ohromná americká jachta s velkým chromovaným křížem ve znaku patří jí. Její přízvuk byl něco mezi Scarlett O'Harovou a Samem Elliottem.

„Molly, počkej! Jedu s tebou!“ křikl za ní gentleman v obleku gigola, ale užalo ho hromování lincolnova osmiválce. Málem přskočil kapotu, aby mu jeho rande neujelo.

„Počkáme, až všichni blázni odjedou, co říkáš?“ prohodil jsem k Elišce, zatímco jsem to divadlo sledoval. Pozorovat lincoln vyjíždět bylo jako pozorovat USS John F. Kennedy nastavovat se proti větru. Měl jsem strach, jestli nás přitom zrzka nesmete ze silnice, ale zvládla ten doslova vojenský manévř s dostatečnou bravurou. Až když se hluk amerických svalů vytratil v ruchu nočního velkoměsta, sedl jsem za volant. Eliška zavřela oči a položila mi hlavu na rameno.

„Budeme spolu i zítra? Nevím, jestli se mi bude chtít z postele,“ zeptala se mazlivě.

Políbil jsem ji do vlasů a odvětil: „Budeš muset, já totiž odjíždím, princezno. Do Mnichova, za prací, abychom se zase mohli tak dobře bavit.“

„A jak dlouho tam budeš?“ nakrčila nespokojeně nosík. Znova jsem ji políbil, tentokrát na čelo.

„Pár dní, pak ti ale zavolám, dobře? Zase si vyrazíme,“ slíbil jsem a konečně nastartoval. Šestiválec mého sedanu nedělal takové divadlo, ale byl jsem si jist, že bych předjel tu letadlovou loď, kdykoliv bych si zamanul.

Klouzali jsme ulicemi a Eliška po pár minutách usnula. To neznamenalo, že před sebou nemáme zajímavý zbytek noci, zdála se mi k tomu velice svolná. Ale jak jsem říkal, ráno po snídani ji odvezu, kam bude chtít, a musím se věnovat balení na cestu. Chtěl jsem vyjet po obědě, je to dlouhá a nepříjemná cesta, tím spíše v letošním horkém, suchém létě. Můj služební taunus už čekal s plnou nádrží před bránou a já se netěšil za jeho volant. Ale mělo to být jenom na pár dní a za velice slušnou odměnu. Mohl jsem dostat horší kontrakt.

Kapitola Dvě

Ani jsem nepotřeboval dotěrné vrnění budíku, abych věděl, že je čas vstávat. Hleděl jsem dlouze, otupěle do stropu a sledoval, jak po něm pomalu postupuje stín lustru. Jako ručička slunečních hodin ukazoval noční šero, ustupující dennímu světlu. Dveře na malý balkón zůstaly pootevřené a vítr si pohrával s cípy záclony. Už nyní jsem cítil na čele kapky potu. Čekal mě další horký den, a dusná noc mi před ním nepřinesla velkou úlevu.

Umlčel jsem budík jedním rozladěným pohybem, povzdechl si, poslepu nahmatal vedle něho položenou krabičku dunhillek, jednu si vložil mezi rty a připálil si hotelovými zápalkami. Dvakrát jsem potáhl, pak jsem pohnul prsty u nohou, založil si ruce za hlavou a pomalu, beze spěchu kouřil. Z toho mě ale probral telefon na stolku u dveří. Nechal jsem ho zazvonit, ale sotva utichl poprvé, ozval se podruhé. Vyskočil jsem tedy a vrhnul se po něm.

„Jo? Stránský,“ ucedil jsem přes cigaretu.

Na druhé straně se ozval neznámý ženský hlas. „Herr Stransky, přišel pro vás telex. Dringend.“

„Kdo je podepsaný?“ zamračil jsem se a vytáhl cigaretu z úst.

Ozvalo se zašustění a následně přišla odpověď: „Herr Chromy, Robert Chromy.“

„Přineste mi ho ke snídani, ano? Je to stůl číslo jedenáct,“ poručil jsem si, dáma potvrdila a pak zavěsila. Povzdechl jsem si znova, odložil sluchátko zase do vidlice a vrátil se do postele. Kouřil jsem pečlivě a pohledem našel svoje boty a kufr se svršky. Můj krejčí měl oko na to, co by mladý a úspěšný muž měl nosit, proto jsem dal na jeho vkus ohledně oblékání na zahraniční cesty.

Odložil jsem cigaretu do popelníku a dal se do svojí ranní rozcvičky. Rozladilo mě, že na ni nemám tolik místa, na kolik jsem byl zvyklý doma, a několikrát jsem se tak bolestivě udeřil do zdi nebo do pelesti.

Když bylo hotovo, osprchoval jsem se, oholil a vyčistil si zuby. Nejprve jsem si oblékl košili a až potom se učesal, nešetřil kolínskou, z kufru vybral méně výrazného motýlka než den předtím a před zrcadlem si ho uvázel. Kalhoty byly trochu pomačkané, ale s tím se nedalo právě teď nic udělat, sako se ovšem vyvěsilo téměř k dokonalosti. Oblékl jsem si ho a

pohnul rameny, aby se vše urovnalo na svoje místo. Až jako poslední jsem nechal ponožky a boty. Musel jsem svoje tmavé oxfordky přeleštit od prachu, který se zcela samozřejmě pojil s horkým počasím a cestováním.

Na chodbě jsem za chůze bezmyšlenkovitě natahoval hodinky a na schodech jsem se na chvíli zastavil, abych si naposledy srovnal motýlka. V hotelové restauraci bylo poloprázdno, tím pádem jsem se ke svému stolu nemusel příliš prodírat. Už na něm stála karafa s čajem a vysoký hrnek se lžičkou a malou keramickou cukřenkou, do obálky založený telex někdo podsunul pod moje prostírání. Vytáhl jsem ho, rozložil a rychle pročetl. Můj boss zatěžoval linky opakováním toho, co mi už řekl před dvěma dny, jako kdyby mi snad nevěřil.

K snídani jsem si poručil toasty z tmavého chleba, doplněné medem a domácí zavařeninou, kterou mi plavovlasá Němka, starající se o veškeré věci ohledně jídla hostů, s úsměvem doporučila. Z vděčnosti jsem o něco déle ulpěl pohledem na spodním lemu její úzké služební sukně. Byla krevnatá a neoznačil bych ji za štíhlou, ale byla příjemná a mladá, ten druh dívky, kterou by mi táta zkoušel dohazovat, kdyby tady seděl se mnou.

Pousmál jsem se a zavrtěl hlavou.

Do restaurace přišla větší skupina pánů v oblecích a po nich následovaly dva mladé páry na líbáncích, hluk jejich příchodu mě probral ze zamyšlení. Pustil jsem se do jídla. Nemohl jsem si stěžovat ani na typicky německou pečlivost, se kterou byly toasty opečené, natož na kvalitu domácího medu a zavařeniny. Málem jsem se styděl za to, že mi podobnou hostinu platí firma jako součást cestovních nákladů.

Po jídle jsem se spokojeně a s lehkým srdcem vrátil do pokoje a předsvědčil se, že je můj diplomatický kufřík v naprostém pořádku. Dokumenty ohledně kontraktu, dokumentace k produktům a technický manuál, zápisník, můj Parker 51 a barevná tužka. Podíval jsem se z okna na rozpálenou ulici a několik vteřin sledoval, jak se těsně nad asfaltem tetelí přehřátý vzduch. Znova mi na čele vyrazil pot.

Postarší Němka na recepci ode mě přijala klíče od pokoje s drobným pukrletem, zapsal jsem se do knihy hostů a spěchal do garáže pro auto. Nechal jsem mapu ve schránce spolujezdce, ale stejně jsem ji otevřel, abych se přesvědčil, že si cestu, obtaženou červenou tužkou, dobře

zapamatuju. Proč pro mě nemohli poslat vůz? Možná jim přišlo, že už tak nám platí dost peněz.

Můj služební taunus zněl unaveně a nevrle, budil dojem, že ani s vytaženým sytičem se mu nikam nechce, ale když jsem pod volantem zdlouhavě zařadil jedničku a pobídl ho plynem, s hrubým zatřesením celou karoserií vyrazil vpřed. Obkroužil jsem garáž, zařadil dvojku a vyjel po rampě ven do boční ulice vedle hotelu. Přehlédl jsem značku přednosti v jízdě a zašlápl brzdu na poslední chvíli, abych zachránil příd' svého německého fordu od zanoření se do boku tělnatého taxíku Opel. Taxikář na mě něco gestikuloval, ale já předstíral, že si toho nevšímám. Provoz ve všední den houstl víc a víc, ale já měl dost času překonat centrum Mnichova a pak se poohlédnout po kancelářském mrakodrapu CHM GmbH, kde sídlil náš nedočkavý klient. Kufřík poskakoval vedle mě na sedadle spolujezdce a v kufru jsem pak vezl hlavní část toho, s čím mě sem vlastně poslali.

Na červené jsem stáhl okénko a připálil si palubním zapalovačem, jedinou příplatkovou výbavou v celém voze. Na dalším semaforu jsem si svlékl sako a povolil knoflík na košili. Pod slunečními paprsky bylo k nevydržení, a kdo se mohl schovat na zahrádky kaváren nebo do chladných beerhallů, udělal to. Mladý frajer vedle v kabrioletu pouštěl Led Zeppelin moc nahlas, obtěžovalo mě to, ale co jiného se dalo dělat než čekat na zelenou a odbočit hezky doprava a pryč z hlavní třídy. Sledoval jsem novou výstavbu všude kolem a myslel na to, jak hezky se město vzpomatovalo z bombardování a světové války. Hospodářský zázrak už začínal polevovat, ale pořád se Západní Německo dalo nazývat motorem evropské ekonomiky. Proto jsme také dělali byznys s nimi, a ne se svými britskými politickými partnery. Jejich náhled se s tím naším stejně rozcházel víc a víc od doby, kdy Labour Party začala diktovat, jaké další sociální programy zvyšující daně se mají zaplatit. Dovedli svoji zemi ke krachu, tudíž jim nebylo co věřit. Němci se neptali a platili včas. A o to v byznysu přece jde především.

Pustil jsem rádio a kroutil knoflíkem ladění, dokud se neozvala BBC Europe. A jako kdyby se snad chtěli vysmát mému předchozímu prohlášení, labouristé a liberálové překonali politické neshody, aby přinesli alespoň mírné zlepšení rozpočtu. Snad první úspěch, který se Callahanově vládě povedl. Jenže Callahan nebyl populist a Wilson, neuměl tak dobře

lhát, a to ho spolu s vratkou finanční situací bude stát dříve nebo později jeho místo. Nechtělo se mi věřit, že by Margaret Thatcher s tím svým k vzteku dokonalým účesem a namyšleným přízvukem dostala šanci jako PM.

Mnohem víc mě ale rozrušovalo, co se dělo v Íránu, o čemž byla řeč jako další.

Střelba do lidí, hromadné zatýkání, islámští duchovní volající po svržení šáha, a za tím vším beztak stáli Sověti. Pokoušeli se už změnit režimy v Afghánistánu a Pákistánu a Indové neříkali ani tak, ani onak, ale na jejich neutralitu se nedalo spoléhat. Celá Asie se zdála v pohybu. Mao byl po smrti, ale jeho dědicové se pořád prali o uvolněné pozice. Vietnam válčil se svými sousedy. A to nemluvíme o Izraeli a jeho sousedech. Co se stalo v sedmdesátém třetím, se mohlo stát znova. A oni se neukázali tak neporazitelní, jak jsme si všichni mysleli. Kdo bude další? Kde to vypukne teď?

Pohnul jsem rameny a zařadil další rychlost. Proč bychom to nemohli být my? Francouzi se hádají ohledně svého členství v NATO, Němci se bojí na pistoli jenom podívat, takže jim v zemi řadí domácí teroristé, v Bílém domě sedí fanda jaderného odzbrojení a britská vláda si neporadí ani s odbory, natož aby našla čas podpořit spojence na kontinentě. Perfektní načasování, pokud by se Sověti chtěli pokusit o něco v demilitarizované zóně na naší východní hranici, proti které přece neměli nic než námitky ve Spojených národech. Kdy jindy udeřit?

Znova jsem pohnul rameny a rádio vypnul. Jak říkal Kennedy, každý musí něco udělat pro svou zemi. Neptejte se, co vaše země udělá pro vás, ale co uděláte vy pro ni. Nebo tak nějak. Pro mě by to znamenalo ležet přes noc ve vlhkém lese na Slovensku, s falkou v ruce a helmou na hlavě. Neměl jsem se tak snažit během prověrky tělesné způsobilosti, pak bych skončil v kanceláři nebo u inženýrského sboru, daleko od vši té zábavy, která se mohla každou chvílí rozpoutat.

Konečně jsem zahlédl mrakodrap s velkým oranžovým logem CHM, ale trvalo určitě deset minut, než jsem se k němu přes provoz a jednosměrky probojoval. U závory parkoviště mě zastavila uniformovaná ochranka a nepustila mě dál, dokud jí v telefonu nepotvrdili moji poznávací značku a ona si pečlivě neprohlédla moji vizitku. Zaparkoval jsem na místo pro hosty, vystoupil, oblékl si sako a upravil se. Měl jsem pocit,

že mám úpal už za tu krátkou chvíli pod slunečními paprsky.

„Pan Stránský?“ oslovil mě uprostřed toho všeho neznámý hlas.

Přikývl jsem, ucedil: „Jsem to já, ano,“ a až potom se po něm otočil. Uviděl jsem v podstatě svůj obraz mladého a úspěšného člena spodní exekutivy, akorát jeho oblek nebyl na míru a kravatu si uvázal jako polícajt, příliš výraznou a na příliš velký uzel.

„Těší mne, Emanuel Štejba, zabezpečení. Jste tady brzy, ještě pro vás ani nemáme nachystané místo,“ podal mi přátelsky ruku. Nechal jsem ho pár sekund čekat, než jsem ji přijal, silnou, velkou a proti té mé zcela suchou.

„S tím si nedělejte starosti. Rád bych začal co nejdříve a pak řešil to ostatní. Mám v kufru všechny datové pásky a chtěl bych je dostat někam do chladu, než jim tohle horko ublíží. Až potom můžeme přemýšlet, kam mě usadíte,“ odvětil jsem, pousmál se tomu, hodil okem po svém fordu a řekl: „Pomůžu vám s nimi. Představím vás taky ostatním a pak můžete začít.“

Odemkl jsem tedy víko kufru a nechal Štejbu vzít první z velkých, těžkých kovových kufrů. Já uchopil ten druhý a táhl ho po schodech k prosklenému hlavnímu vchodu do budovy, zapsal jsem se na recepci a nechal tam svoji vizitku, jak po mně požadovali. Pokračovali jsme pak k výtahu, přes modernistické lobby zdobené umělými květinami a sochami. Štejba otočil klíčem v zámku pod svítícími tlačítky pater, což odhalilo ještě dvě další, zvolil první podzemní patro a kabina se měkce dala do pohybu. Jela déle, než jsem čekal, pak sebou trhla a dveře se zase otevřely.

Nahore se díky klimatizaci dalo dýchat a normálně fungovat, ale v podzemí mi málem byla zima. Byla to ostrými zářivkami osvětlená chodba, kde jste se museli sklánět, abyste si nerozrazili hlavu o trubky vodovodu, odpadu a o konduity pro elektřinu a vnitřní síť. Lidé, kteří chodbou šli proti nám, se tiskli ke zdi, aby se vůbec protáhli kolem, na-levo i napravo se nacházely zavřené dveře a odbočující chodby, kterými se už teď rozléhalo klapání elektrických psacích strojů a hučení databank a chladicího systému pro počítačovou infrastrukturu.

Kráčeli jsme ale pořád rovně a neuhýbali, já i Štejba jsme přitom párkrát praštili kufrem o roh dveří nebo o podlahu, ale to jejich integritu ani náhodou neohrozilo. Jako když nesete bombu do letadla.

Objeví se další lidé a přišlo mi, že v téhle oblasti vládne větší rovnost pohlaví než o pár pater výše. Nezdálo se jako špatný nápad mít jako operátory operátorky, a dámy v tom byly vážně dobré, znal jsem více velice schopných techniček než techniků. Naše vlastní výpočetní oddělení vedla svou pevnou a zkušenou rukou dáma v nejlepších letech.

Konečně jsme na konci nekonečné chodby narazili na velké dvoukřídle dveře, jejichž zvuková izolace způsobila, že mě sál za nimi skoro ohlušil svým hrobovým tichem. Oba kufrý cvakly o betonovou podlahu a Štejba mi pokynul, abych ho následoval.

„Budete mít celý den všechno připravit. Inženýr Borgs je vám k dispozici, představím vás. Večer pak přijde slečna Nicholsonová a pomůže vám s přechodem a zapojením. Ještě vás asi navštíví pan von Steinau, to je provozní ředitel. Není se ale čeho bát, pokud se na něco zeptá, nemusíte zacházet do detailů, hlavní je, aby vše fungovalo. A nezdrží se dlouho, když všechno proběhne hladce. Mám taky zařídit, abyste měl veškerou naši pomoc, pane Stránský,“ vysvětlil.

Pokrčil jsem rameny a odvětil: „Pokud máte všechno nachystané, jak jsem byl informován, pak budu potřebovat akorát někoho, kdo bude vyměňovat pásky a vařit mi kafe. Do večera budeme nahrávat a testovat, přes noc to pak připojíme do sítě, ale necháme starý systém jako zálohu. Doufám, že zítra nebudete mít velký provoz.“

„Ten máme vždycky,“ pousmál se Štejba. „Ale budete mít veškerou podporu, kterou potřebujete, pane Stránský.“

Jak stálo v telexu ráno, měl jsem co dělat s mainframem od IBM, modelem 370, vybavením zhruba uprostřed cenového rozpětí nabídky, se vším nutným – a velice drahým – příslušenstvím. Měl nahradit dva DEC PDP-8, které ovládaly běh celého mrakodrapu nad námi, a tyto potom dostanou na starost pouze datovou komunikaci a propojení s dalšími počítačky. Někdo nahoře chtěl mít co nejvýkonnější železo, když teď firma expandovala a povedlo se jí uchytit za oceánem a v Asii.

Nejdříve jsem si chtěl projít a na vlastní oči vidět, jak divoké má být zapojení, postupně nahrajeme do mainframu systém a software, ověříme, že se namapovaly správné adresy v paměti, uděláme pár testů rychlosti a soudržnosti, paměť vymažeme a začneme znova, a tentokrát už se vši parádou. Doufal jsem, že do večera budu mít hotové testování sítě, abych následně mohl zkusit připojení terminálů. Mezitím bych si ale chtěl

alespoň na hodinku zdřímnout, než přijde moje pomoc z noční směny. Dlouhý den a dlouhá noc a po ní další dlouhý den. Na všechno se spěchá a náležitě připláci. Co bychom pro takového zákazníka neudělali?

„Který z pánů je Borgs?“ zeptal jsem se Štejby, rozhlédl se kolem, až mi pohled ulpěl na jednom z techniků u terminálu. Tvářil se krajně nespokojeně a střídavě bral z desky stolu do špičky ořezanou tužku a zase ji tam s cvaknutím vracel. Na druhé straně mu u pravé ruky ležel sloupek děrných štítků, označených právě onou tužkou, se kterou si pohrával.

„Herr Borgs, prosím,“ oslovil ho Štejba.

Technik se po nás ohlédl, zamračil se, přistrčil si brýle s černou plastovou obrubou na nose a odpověděl: „Ano?“

„Pan Stránský je tady ohledně montáže nového zařízení. Bud'te mu při ruce, ano? Aby všechno proběhlo, jak má, a nic mu nechybělo,“ představil nás rychle Štejba, podali jsme si ruce, ta jeho byla ještě sušší než předtím ta bezpečáková. Pokoušel jsem se zatvářít přátelsky, ale technik Borgs si jasně vytvořil svůj názor ohledně cizích lidí, kteří se mu pokoušejí nabourávat do pracovní rutiny. Taky jsem to neměl rád, a tak jsem mu rozuměl.

„Jsem Martin, nesnáším formality, když máme spolupracovat,“ navrhl jsem. Přikývl a pohnul nejprve pravým a následně levým ramenem, aby si urovnal flanelové sako a pod ním bledě modrou košili bez kravaty. Připomínal mi televizní rosníčku na komerčním kanálu.

„Kurt,“ odvětil pomalu a pečlivě. „Pokusím se nebýt příliš formální.“